

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ!

Τό εφάνταζε μυαλό τού περιφήμου μυθιστοριογράφου. Μιά μεταμεσονόχια επίδραση τού Μπαλζάκ στο Παρίσι. Στο σπίτι τού φίλου τού Ζάν Λωράν. "Όπου έλειο οι νουκαρήδες ανακαταλώνονται. Τά έκτακτερμια τού αύτεκρατερος τής Κίνας! Ή περιεργη ιστορία ενός δαχτυλιδου. Τι έδημιουργεσε η φαντασία τού Μπαλζάκ. Το μεγαλύτερο όνειρο τής ζωής του. Μετά τόν ένδυσιασμό, ή άσπευχέυσει, κτλ.

ΙΝΕ Σήματα άν οι αιώνες βγάλανε μιστορογραφίμο πιο εύφάνταστο άπ' τόν Όνορό ντέ Μπαλζάκ. Ή διάνανα τού τρουσερού αυτού άνθρώπου ήταν αλόκληρη κομπογονία. Ό ισχυρός του έργατάδος θεμιόφηγε μια αλόκληρη άνθρώπινη, πολιτική ή, πολιόλοχη και πολιούόβητη. Το καταπληκτικό μάλοπα γ' αυτόν τόν άνθρώπο ήνε, ότι έπαυον και τή ζωή σάν ένα μιστοροφίμο, πλάσμα τής φαντασίας του. Ή πραγματικότητα ήνε έπληξη γ' αυτόν. Όταν τού περνούσε κάτι άπ' το νοό, είχε τήν έντύπωση ότι αυτό ήταν σιαβάν, γερουό, που δέν σήμονε τήν πραγμαική άντίφραση.

Σηματα με τή μεγάλη φαντασία και τή μεγαλύτερη καρδιά τού Μπαλζάκ, ό στυνός τού φίλου και μιστορογραφίμο Λέον Γκωζλίαν, άφηγείται στο βιβλίο του «Ή ένδοξη ζωή τού Μπαλζάκ», το παρακάτω χαρακτηριστικό άνέκδοτο :

***

Μιά γημονατική νύχτα, ένό ό Μπαλζάκ καθότανε γ' έγραφε ή σιχα στο γραφείο του, τού πέραςε ξαφνικά άπ' το νοό ή πιο παράξενη ιδέα που περνούσε γιά γεννήση τού γημονατικού μυαλό τού τού φανταστότου φίλου του. Και, χωρίς να σκεφθί τί πρόκειται γιά ζήνη, έγραφε τά μετάνυχτα άπ' τήν έπαυή του, στα περιώρια τόν Παρισίον, και τράβηξε γρημαία στο σπίτι τού φίλου μας Ζάν Λωράν, στην καρδιά τής πρωτεύουσής.

Θά ήταν ή ώρα δυό άπο τά μεσάνυχτα, άταν άρχισε να βροντάη τήν πότμη τού καπιού.

Άκού έβγινεσαν πρώτα όλοι οι νουκαήρες και βγήκανε τρουμαγίνοί στο παραθύρω με τους νυχτερινούς τόν σιούφους. Έβγινε τέλος και ό θεοφούδ. Θεοφούδ περικότ να σός πιο τί είδους έπαυή έκανε στον Μπαλζάκ. Έξαινωσ όμοσ, γοφός να γάση τήν κρηγαμία του και πληρώνοντας κωδ βρασία τού θεοφούδ με δέκα βρασιές, βήτασε στο δωμάτιο, όπου κοιούταν ό φίλος του. Άνοιξε τήν πότμη με μια κλεισμά και έβγινε τόν διωτηγμένο τού Λωράν με άπότομα τρεντύματα.

Ό Ζάν πετάχτηκε άπ' τού κρεβάτι του, τρούβοντας έντρομος τά μάτια του.

— Έσύ είσαι, Όνορό; φώτισε τόν συγγραφέα, όταν άνοιχάσε τέλος τόν ήλο άπο τά βλεφαρά του.

— Ναί, έγώ είμαι, τού άποκρίθηκε.

Σηκού τούρα να πηγαίνουμε...

— Πού θα πάμε;

— Σηκού και θα σου πώ...

— Άδύνατο! Πήν άπομασία να κατέβω άπ' τού κρεβάτι, πρέπει να έξω πιο θα με πάς λ...

— Έ! Λοιπόν; φώναξε ό Μπαλζάκ, πρόσξε καλά τί θα σου πώ... Πάες τά δυνατά σου γιά να μην τρελλάθης άπ' τή χαρά σου! Θά γίνουμε άμέσως γιά τήν Κίνα!

Ό Ζάν Λωράν ζήτησε τότε καλύτερα τόν φίλο του και μαζέυτηκε άνυσωσθήτος γάτο άπ' τού πάλτομα, σάν να φρότανε μήτος ό Μπαλζάκ είχε τρελλάθει.

— Θά γίνουμε πλουσίον! ανέχισε με βροντώδη φωνή ό Μπαλζάκ. Όλοι οι θεοφούδοί τού αυτοκράτορος τής Κίνας μάς άνιχον...

***

Ό Ζάν Λωράν ανέχτηκε τότε, ότι τού καλύτερο που είχε να ζήνη, ήταν να πάση τού φίλο του με τού καλό.

— Δέν έχω καμιά άντίφραση! τού είπε με δειλή φωνή. Πήν όμοσ έτοιμάσο τί άπομασιές μου, θα περνούω να μάθο πως θ' άποκρίσουμε όλα τά πλουτίου τού αυτοκράτορος τής Κίνας;

— Σηκού τούρα άπ' τού κρεβάτι σου και σου έξηρώ άργότερα! βροντοφώνησε ό Μπαλζάκ, άνυσωσθόνοντας. Κάθε στιγμή που περνάει, ήνε γιά μας ένα έκτακτομύρω γαιμένο... Έλα, σάνε γρήγορα, γιατί πρέπει να περάσομε και άπ' τού σπίτι τού Γκωζλίαν...

— Θάρθη γ' ό Γκωζλίαν μαζί μας στην Κίνα;
— Ναί! Όθελο να τού δώσο γ' αυτό το ένα μέρος άπ' τού θεοφούδ! Μά, ζάνε γρήγορα, σου είπα!

Ό Ζάν Λωράν άνεπρίσασε να κατέβη άπ' τού κρεβάτι, με τήν έλπίδα ότι ίσοσ να περνούσε ή... γοφός τού Μπαλζάκ. Ντύθηκε τοιγούφόντας άπ' τού ζαφύ και βλαστημάοντας τήν τύχη του, έπεδή θα γίνετανε έκτακτομύρωσος. Όσαν έτοιμάστηκε, ξαναφώτισε τόν Μπαλζάκ.

— Σε παρακαλώ και πάμ να μου πής πως θ' άποκρίσουμε αυτό τού θεοφούδ...

— Όθλεις να μάθης πως;

— Μου φαίνεται, ότι ή περιώργαία μου είχε διασωλορημένη...

***

Τότε ό Μπαλζάκ έπασσε τόν Λωράν άπ' τού ζαφύ, τόν δώρησε κωτά στη λάμπα, έβγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα δαχτυλίδι, τού έδειξε στο φίλο του και τού είπε με μυστηριώδες ύφος :

— Το βλέπας αυτό τού δαχτυλίδι;

— Το βλέπω, Δέν άξίζει παρακάτω άπο μου φράζω.

— Γιά ζήτησάε τού καλύτερα! έπέμνε ό Μπαλζάκ.

— Έστο! Άς πούμε ότι στοχάζη ένα φράζω...

— Το δαχτυλίδι αυτό μου τού έδωσε στη Βιέννη ό Χάμιερ, ό περιφήμος Γερμανός ιστορικός, ό συγγραφέας τής «Ιστορίας τής Όμοιοματικής Αυτοκρατορίας».

— Κι ύστερα;

— Τη στιγμή που μου τού έδινε, γέλασε και είπε : «Θάρθη μία μέρα που θα μάτετε τή μεγάλη αξία τού μικρού αυτού δώρου...». Όμοιούδ, ότι κέρησε τού δαχτυλίδι, ληρωνόντας όμοσ τά συμβολικά λόγια τού έκασμου ιστορικού... Είχα τήν έντύπωση, ότι έπρόκειτο γιά ένα κοινό δαχτυλίδι...

— Ποιά όρθη γνοφύ;

— Μή με διακόπτετε, σε παρακαλώ, είτε έντρομαμένος ό Μπαλζάκ. Περίμνε ν' άκούσης τή συνέχεια. Το δαχτυλίδι αυτό έχει, καθώς βλέπας, γαιωμένα πάνω του μερικά άραβικά γράμματα... Άλλ' ής μη προτρίσουμε... Χθές ήμουν στην έπαυή τού πρεσβετού τής Νεαπόλεος. Ξαφνικά σκέατρη να παρακαλέσο τόν πρεσβετή τής Τουρκίας, ό όποιος ήταν επίσης προσκεκλημένος, να μου έξηγήση τί σημαίνανε αυτά τά άραβικά γράμματα...

Μόλις όμοσ ό Τουρκός πρεσβετής άντίκρησε αυτό τού δαχτυλίδι, έβγαλε ένα δυατό ξεφουπότ. Και γαντάσσα τήν κατέπληξη όλων τόν παρυσιαμίων, όταν τόν είδαν να γονατίη μπρός μου, άνωμαίνοντας τού μέτωπό του στο αίτομα...

— «Τό δαχτυλίδι αυτό ήνε τού Μωάμεθ! είτε μ' έπισημη φωνή. Τού φωφώσο ό Προφήτης στο μεσαό τού δαχτυλό...

Ύστερ' άπο πολλές περιπέτειες, έπεσε σιά χροία ενός αυτοκράτορος τής Κίνας. Μά οι Άγγλοι τού τού κλέφανε πριν άπο έκάτο χρόνο και τού πουλήσαν σ' ένα Γερμανό πρίγκιπα... Άπο τότε όλοι οι αυτοκράτορες τής Κίνας προσφώνον τόνουσ γουσίφι σε κείνον που θα τους πάλ τού ιστορικό αυτό δαχτυλίδι... Μή γίνετε λοιπόν κωφού... Πηγαίνετε άμέσως στην Κίνα και θα γουσίετε με καρδιά γαιωμένα χροιάρι!»

«Αυτό μου είπε ό Τουρκός πρεσβετής, συνέχισε ό Μπαλζάκ. Ήθα, λοιπόν, τούρα, άναχτή μεν Λωράν, γιά να σε πάρω και να πάμε μαζί με τόν Γκωζλίαν στην Κίνα, γιά να δώσομε τού δαχτυλίδι στον αυτοκράτορα... Θά γίνουμε οι πλουσιότεροι άνθρώποι τού κόσμου!»

***

Ό Ζάν Λωράν, που άκούγε με περίεργα τούση ώρα τόν Μπαλζάκ, τόν σταβολούταξε και τού είπε :

— Γι' αυτό με έβγινεσε και με σήμονες άπ' τού κρεβάτι μου;

— Δέν σ' ένδομασίει ή σκέψης πως θα ζήνης πολυκατομύρωσος άπ' τή μια μέρα στην άλλη; όρθηκε ό Μπαλζάκ, που δέν ιστοχούσε να έξηγήση τήν άπάνσια και τήν άδιαφορία τού φίλου του...

Τότε ό Ζάν Λωράν κούρησε τού κεφάλι του και άρχισε να γύνε-

Ό Όνορό Μπαλζάκ.

ται. Και όταν ξαναελάγασα, είπτε στον έμβρόντητο Μπαλζάκ :
— Σου προτεινω μια έπιγραφή έπιταφιακή. Θέλω να μου ποιή-
σης το δαχτυλίδι του Μωάμεθ δυο φράγκα ; Παραπάνω δεν μπορώ
να σου δώσω !...

***

Είπε αδύνατο να επαναλάβω εδώ τις βρισιές, με τις οποίες ο Μπαλζάκ περιέλουσε το φίλο του.

Άρχισε να περιγράφεται από δωμάτιο σαν πληγωμένο λιοντάρι, βροντώντας τα πόδια του στο πάτωμα, αναποδογυρίζοντας τις καρέ-
κλες και τα τραπέζια, φωνάζοντας και βλαστημιώνοντας, και μη δίνον-
τας προσοχή στις διαμαρτυρίες των άλλων νοικάρηδων, που χτυπού-
σαν την πόρτα και του έλεγαν να κόψει σιγάτορα...

— Είσαι κτήνος, ανιάσιμος ! φώναζε στο φίλο του. Σου παρου-
σιώστηκα μια εύκαιρία να γίνης πλούσιος κι' εσύ κλιτόσησος αυτήν
την τύχη ! Είσαι... είσαι... κι' εγώ δεν ξέρω τί είσαι !...

Τέλος, ο Μπαλζάκ κορόάστηκε να χειρονομή και να ξελαογγυζε-
ται. Σπατάλησε σ' ένα καναπέ και κοιμήθηκε ως την άλλη μέρα το μεσημέρι. Όταν ξύπνησε, είχε λησμονήσει το δαχτυλίδι του Προ-
φήτου και τους θησαυρούς του αυτοκράτορος της Κίνας...

***

Δεν πρέπει τώρα να φαντασθήτε —συνεχίζει ο Λέον Γκωλ-
ζάν— ότι αυτά τα όνειρα και τα φαντασμοκαπιτήματα του Μπαλζάκ
δεν είχαν κάποια άμεση σχέση με την πραγματικότητα. Ο Μπαλ-
ζάκ ήταν σ' όλη του τη ζωή φτωχός, ενώ η μεγαλύτερη έπιθυ-
μία του ήταν να γίνει πλούσιος. Κάθε τόσο λοιπόν εύρισκε κι' ένα
νέο μέσον πλουτισμού. Έννοείται όμως ότι καμιά από τις με-
γαλοφάνταστες έμπνεύσεις του δεν υλοποιήσε να πραγματοποιηθή,
για τον απλοϊκό λόγο ότι ήταν άπραγματικοίστες. Μα ο Μπαλζάκ δεν...
απέληξόταν. Η ιστορία του δαχτυλιδιού του Μωάμεθ, όσο κομική κι' αν φαίνεται έτι πρώτης όψεως, έχει και
τη θλιβερή της όψη, επειδή μας δείχνει καθαρά το μεγάλο κούνητο
του μυθιστοριογράφου να κόβει λεπτά, πολλά λεπτά...ε.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΥΘΟΙ

(Του Άγγλου ΜΠΑΡΟΥ)

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

— Σέ λιποθύμα, καίμενη, είπτε ένας βάτραχος σέ μια χειρό-
τερη πεταλούδα, που πετούσε στην άσρη του νερού. "Εισαθά πως
δεν ζης παρά μόνο μια μέρα.

— Για ένα πλάσμα φτερωτό, μια μέρα είναι μια ολόκληρη ζωή,
είπε η πεταλούδα.

ΣΤΑΧΥΑ ΚΑΙ ΒΕΛΑΝΙΔΙΕΣ

Μιά φορά κι' ένας χωρός, κάποιον νύμφη των βουνών φύτεψε
μιά βελανιδιά, με το σκοπό να γίνει βασίλισσα των δέντρων.

Άλλά η νύμφη των κάκων, που ήταν αντίζηλος της, φύτεψε
ένα κοκκινοτί σπαρικό κι' είπτε πως θαρρείς μια μέρα που η πρώτη
θα σπάρη και θα προσκωνίση το δεύτερο.

"Υστερ' από κάποια χρόνια οι λόγοι στεφανώ-
θηκαν από βελανιδιές, άλλα κι' οι κάκων γέμισαν από
χρυσά στάχυα.

Κι' η βελανιδιές κόττησαν πράγματα και γίνθηκαν
καράβια, για να κοιβαλήσουν το στάχυ μακριά, ανά-
μεσα απ' τις θάλασσες κι' από τα πελάγη...

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

— Ποιος μπορεί να συζητήσει τον ίδιο άνθρωπο
τετρακόσιες ένενήντα φορές ; ρώτησε ένα παιδάκι, ση-
κώνοντας τα βλέφατά του απ' το βιβλίο.

— Μονάκι η μητέρα το παιδί της, σκέφτηκε ο πα-
τέρας.

— Μονάκι το παιδί τη μητέρα του, σκέφτηκε η μη-
τέρα.

Η ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΕΝΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Μιά φορά κι' ένας χωρός, ήταν ένας βασιλιάς κι' είχε κορυ-
μαμένα στο στήθος του τρία φινιάχτα : ένα χρυσαφένιο νόμισμα, ένα
διαμαντένιο άστρο και μια χειρομαχίονα καρδιά.

Ο βασιλιάς τα κάρτασε συχνά κι' αναρωτιόταν που τάχα απ' τ'α
τρία θα τον έκανε ένταξικωμένο.

Το νόμισμα του έφερε πλοήθη. Γι' αυτόν έδούλευαν οι ενογάτες
και γι' αυτόν περνούσαν τις θάλασσες οι ναυτικοί.

Το άστρο του έφερε δόξα. Οι ποιητές του άρτεφόσαν τραγούδια
και οι ένγενεις γέμισαν το παλάτι του. Και τέλος η χειρομαχίονα
καρδιά του έφερε την άγάπη μιας φτωχής κοπέλας. Αλλά μια πλού-
τη τότε τον άρνησαν, όχι όμως και η ένταχία.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ

Μιά μέρα ένας κορματιένος ταξιδιώτης, κα-
θώς περιπατούσε, αντίσπεσε το Θάνατο, και νόμισε
πως θα τον βοηθούσε να φτάση ως το τέλος του
ταξιδιού του.

— Εγώ, φίλε μου, ήθελα να σε βοηθώ, αλλά δεν
μπορώ να κόμω τίποτε περισσότερο, του είπε ο
Θάνατος. Πιο πίσω όμως έρχεται ο Έρωτας, κι'
αυτός θα σε βοηθήσει να φτάσης ως το τέλος του
δρόμου σου.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Λάσκαρης, ή πεθερά του κι' ο αριθμός 13. "Όπου άποδει-
κνύεται ότι το 13 κάθε άλλο παρά γρουσουζιά φέρνει. Το
Έλληνικό θέατρο στά πρώτα του χρόνια. Οι ρόλοι των γυ-
ναϊκών. Σηηνουργίες που παριστάμεν τα πάντα καί... τί-
ποτε ! Ένα άκόμα ανέκδοτο της πριγκιπίσσης Άλεξάνδρας.
Η καλωσύνη του Κομμουνδούρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ο θεατικός συγγραφέας κ. Νικ. Λάσκαρης, κατοικούσε
σ' ένα σπίτι στην Άθήνα, που είχε τον αριθμό 13.

Ο Λάσκαρης δεν ήταν προλήτικος, ή πεθερά του όμως, κάθε
μέρα του έκανε σαριές γι' αυτό. Κι' επειδή ο Λάσκαρης δεν έννοούσε
νέ τον άλλην, ή πεθερά του έφωσε την έπισημή της και μια μέρα
που ο γαμπρός της έλειπε, κατέβασε την νικαζίδα με τον αντίπαθη-
τικό αριθμό.

"Επειτα από 3—4 ήμέρες, ο Λάσκαρης έβλήθη για κά-
ποια ήσθεα στο Πταιματοδικείο και καταδικάστηκε να
πληρώση πρόστιμο.

— Τα είδες ; είπε στην πεθερά του όταν γύρισε στο
σπίτι. "Όσο είχαμε τον αριθμό 13, ζούσαμε ήσυχα, μόλις
τον κατέβασε, μιάς πλάσσης ή γρουσουζιά.

Παρ' όλα αυτά, ή πεθερά του έβγαλε έξω απ' το
σπίτι άλλη νικαζίδα με τον αριθμό 1213.

***

Το Έλληνικό θέατρο, κατά τα πρώτα του χρόνια, έ-
στρεφότο γιγανθών ήθοσων. Για το λόγο αυτό, οι ήθο-
ποιοί τότε ήταν αναγκασμένοι να τρέφουν μακριά μαλλιά
και να ξυρίζουν τα μουστάκια τους, γιατί ήταν ίσοχρησιμέ-
νοι να έπισηκωνόταν ενάλλης γυναικεία πρόσωπα και άνδρακά.

Και ή σηηνουργίες ήταν τότε έξοφρενικές.

Στο πρώτο θέατρο, που ήταν στην Άθήνα, δαπάνως
ένος Α. Σηηνούτσουλου, το όπιο ήταν εκεί που ήνε ση-
μερα το μέγαρο της Έθνικής Τραπέζης και το όπιο δεν
άποκτισε ποτέ τον σηηνικό, γιατί δεν υπήρχε είδικός ζω-
γράφος για να κόνη τις σηηνουργίες, ανέληκτα του έ-
ργου του σηηνουργού ο πρώτος τυχόν... σηηντής !

Μιά μέρα, ο σηηντής—σηηνόθης είχε κομίσσει μια
νέα σηηνουργία και ρώτησε τους παριστάμενους ήθοσο-
ύς :

— Τι νομίζετε ότι παριστάνει ή σηηνουργία αυτή ;

Οι ήθοσοί, άφοι κούπασαν λίγη ώρα προσεχτικά
τη σηηνουργία, απάντησαν όλοι με μια φωνή :

— Παριστάνει θάλασσα !...

Ο σηηντής—σηηνόθης γέλασε τότε μαζί τους
και τους είπε με πόσα μεγάλα σηηνουργαίονι :

— Δεν το βρωμάτε, κοίρη ! Η σηηνουργία παρι-
στάνει αίσθαναν ανακτόρου !...

***

Να κι' ένα άκόμα ανέκδοτο της άσηηνόθηης βασι-
λοπούλας Άλεξάνδρας :

Μια μέρα η Άλεξάνδρα βρισκόταν μαζί με κάποια
κωμική της τυχής σέ μια αίθουσα των Άνακτόρων, γε-
μάτη τοιχογραφίες, σχετικές με την Έλληνική Έπα-
νάστη.

Σέ μια στιγμή που ή κωμική της τυχής άρχισε να
μιλά κάπως με περιφρόνηση για το ένδοξο Έλληνικό
παρελθόν, ή τοιχογραφία τη διέκοψε :

— Πω όσά να μιλάτε, της είπε. Μιά ακούω...
— Δεν βλέπε κανέναν, ύψηλοτάτη !

— Κι' έδω, είχε τόσο ήρωες έδώ μέσα ! Έξήγησε
ή Άλεξάνδρα, δείχνοντας τις εικόνας των τυχόν.

***

"Ένας έμπιστος φίλος του πρωθυπουργού Άλεξ. Κομμουνδούρου,
ήγχε κάποτε και του είπε πως κάποιος πατριώτης του τον έβριζε,
όπου στεκόταν κι' όπου βρισκόταν.

Ο Κομμουνδούρος άκουσε την πληροφορία αυτή, χωρίς να θυμώ-
ση, χωρίς να πη λέξη. Άντιθέτως μετά λίγες ήμέρες, διώρισε σέ μια
άσηια καλή θεσί τον άνηθοσο που τον έβριζε.

"Επειτα από λίγων χωρός, ο τόσο καλοήκοος πρωθυπουργός ση-
νύνησε τον έμπιστο φίλο του και τον ρώτησε :

— Λοιπόν ;... Με βριζει άκόμα ο Άπο.

— Όχι, κ. Πρόεδρε. Άντιθέτως, όπου σπαθεί, κι' όπου βρειθί,
μιλάει για σέ κι' ένδοσισαμό. Κι' αυτό είναι άσρωδός που με κόνη
να ασπίζω. Γιατί σάς έβριζε πριν από λίγο χωρός ;

— Γιατί περνούσε, φίλε μου, απάντησε ο Κομμουνδούρος. Πεινού-
σε, ο δυστυχής !...

ΔΙΣΤΙΧΑ

Άρρωστίσσης κι' άντάμωσα στην πόρτα σου το Νάσο
και τοπια :—Σάψε στο καλό, ήρώ θέ να σε πάρω.

I. Πολέμηης

